

Rhinturen 2009 (Der Wienerschnitzel fährt)

Søndag d. 19. juli 2009.

Viborg – Greven ved Münster 670 km.

Vi havde set frem til at Sander skulle med os en tur til Østrig.

Sander skulle til sin svigerinde Grethe's 80 års fødselsdag lørdag, så vi havde aftalt at køre, når han engang var klar til det. Allerede kl. 8:30 søndag morgen ringede Sander og fortalte, at han havde fået morgenkaffe og at vi bare kunne hente ham, når vi var færdige til at køre.

Vi kørte fra Hedebakken kort før kl. 10, og hentede Sander, som var klar til at fylde vores køletaske med pålæg og rugbrød, således at vi kunne klare vores frokoster uden at være afhængig af restauranter og lignende. Vi var klar til afgang fra Viborg kl. 10:15.

Vejret var tørt i Viborg, men det så ikke ud til at holde.

Kl. 12:10 krydsede vi grænsen, uden at Sander lagde mærke til det, grænsebygningerne er jo helt fjernet efter at Danmark tiltrådte Schengenaftalen, så der er kun et lille skilt, der markerer grænsen samt dette at vejafmærkningen skifter udseende.

Vi fortsatte til Rendsburg, hvor vi havde planlagt at spise frokost ved svævefærgen, som hængende under jernbanebroen krydser Kielerkanalen ved Rendsburg. Ved færgelejet lå en restaurant, som var hilsepunkt til skibene. Hver gang et skib kom forbi, kippede de med flaget foran restauranten og spillede "Deutschland über alles" eller en fødselsdagssang. Vi kørte over på den anden side af kanalen, da der var bænke, vi kunne sidde og nyde vores medbragte mad på. Dejligt med nybagt rugbrød med Sanders gode pålæg. Da vi næsten var færdige med at spise, begyndte det at regne, så vi pakkede hurtigt sammen og skyndte os over til bilen. Ca. 14.00 fortsatte vi turen med et lille afbræk i ruten, da vi blev foreslået at køre over Bad Bramstedt pga. uheld. Der viste sig at være kø ved Elb tunnelen, så det tog en halv time at komme derigennem. Der har også været en del vejarbejde med lave hastigheder, så.....

Ved 16.30 tiden var det tid at putte diesel på bilen ved Ostetal Rasthof. Samtidig fik vi en kop kaffe/the og min hjemmebagte kage. Herefter var Merete chauffør. Desværre satte det ind med et værre regnvejr i perioder, så der skulle holdes meget øje med trafikken. Bent ringede til et Gasthaus i Greven 30 km. nord for Münster, så der fik vi bestilt 2 værelser. Vi ankom dertil ca. 19.30. Vi fik vores værelser ved at tale med en eller anden via et camera. Vi blev lukket ind, og kunne så hente vores nøgler i receptionen til værelse nr.14 og 16. Efter at have installeret os, kørte vi rundt i byen for at finde et godt sted at spise.

Vi spurgte en dame efter et godt spisested, ikke til pizza, men et med en god schnitzel, og hun foreslog os at køre på Gaststätte Wauligmann et par km udenfor byen. Det var et godt valg. Vi fik nogle lækre schnitzler / gordon bleau med en rigtig lækker salat, som vi husker det fra vores tid i Bayern.

Inden vi kørte tilbage til hotellet, kørte vi ud i det blå til et sted, hvor floden Ems krydses af den

gravede Ems kanal. De to vandløb krydser hinanden ude af niveau, således at kanalen krydser floden via en bro. Bent havde fundet det tilfældigt på Google Earth, det så spændende ud, så det måtte ses i virkeligheden. Der var ingen skilte at følge, men begge vandløb var synlige på Gps'en, så via små snørklede veje og endnu mindre markveje og til sidst af en marksti lykkedes det os at finde den gamle kanalbro, som nu ikke længere er i drift. På det sidste stykke vej var der rigtig mange vilde kaniner, som spurtede af sted foran os..

Efter hjemkomst til hotellet så vi dagens billeder og skrev lidt i dagbogen.

Mandag d. 20. juli 2009

Greven ved Münster – Rhüdesheim 351 km.

Vi fik et lækkert morgenmåltid på hotellet, personalet var dukket op, så servicen var i top. Vi kørte fra hotellet i retning mod Duisburg og derefter Köln. I Köln parkerede vi under den store Kölner Dom, som på byggetidspunktet var verdens største katedral. Det blæste meget rundt omkring kirken, så vi fandt hurtigt indenfor. Kirken ser meget stor ud indvendig, der er højt til loftet. Kirkens personale var i færd med at rydde kirken for turister, der skulle være middagsbøn kl. 12. Vi nåede kirken rundt, men valgte at blive til bønnen. Bønnen blev indledt med en fortælling om kirkens historie og lidt om kirkens størrelse.

Derefter kørte vi lidt videre for at finde et godt sted at hygge os med vores frokost. Vi fandt en bänk i Wesseling med læ og udsigt til Rhinen.

Kl. 14.15 var vi klar til at køre videre langs Rhinen. Vi kørte gennem Bonn, men fandt ikke de gamle regeringsbygninger, så vi fortsatte sydpå på østsiden af floden. Ved 15-tiden gjorde vi et fotostop ved resterne af Ludendorffbrücke, som var blevet bombet i marts 1945. Der begyndte at komme små buler i landskabet, så vi var kommet til en bjergeggen. Bent fik pludselig travlt, da han hørte et gammelt fly, JU 52, blandt venner kaldet tante JU, i luften. Vi har set det ved Hobro sidste sommer. Det lykkedes ikke at få et billede af det, da det hurtigt var væk bag bakkerne. Vi kørte over floden og kom til Koblenz, og her var det tid til en is, mens vi gik langs floden hen for at se

Rytterstatuen og oppe lige under statuen var der god udsigt til stedet, hvor Rhinen og Mosel løber sammen. På vej hen til bilen igen, hører Bent igen en lyd og denne gang lykkes det ham at få lavet en flok billeder med det gamle fly.

Herefter kørte vi til Loreley. En smuk udsigt og et farligt sted på Rhinen i gamle dage. For ca. 60 år siden blev de farlige klipper i vandet sprængt væk, så nu kan skibsfarten trygt sejle der. Vi fandt desværre ikke statuen af Loreley, så vi måtte nøjes med at se hende på postkort. Vi mødte en motorcyklist med sin datter, og dem faldt vi i snak med. Turen gik videre og vi kom ind i Landkreis Hessen .

Ved 19-tiden kom vi til Rüdeshheim, hvor vi fandt en lille hyggelig restaurant med udsigt til Rhinen. De tog 3 Euro for meget for vores mad, wienerschnitzel og jagerschnitzel. Vi fik penge retur, da vores mad denne dag var på tilbud og det var ikke kodet ind i kasseapparatet, så det grinede vi lidt af. Vi gik ned til færgeløbet for at studere billetpriser og sejltidspunkter, da vi måske kunne tænke os at komme på en lille sejltur i morgen.

Nu blev det tid at lede efter et egnet natlogi. Det første sted vi fandt i skoven, så og var alt for dyrt, så vi kørte videre. Næste sted ligeså. Endelig var vi så heldige at finde et sted til rimelige penge, så det tog vi. Herefter var der fotofremvisning og så var det på hovedet i seng efter en god og oplevelsesrig dag.

Tirsdag d. 21. juli 2009

Rhüdesheim – Breisach ved Freiburg 312 km.

Vi sov vældig fint på nogle meget lækre værelser. Morgenmaden blev serveret meget personligt, der var kun os som gæster på hotellet. Vi lod dørene stå åbne, hvilket skulle vise sig at være dumt. Vores nøgler sad på indersiden af døren og en let vind var åbenbart i drillehjørnet. Men det lykkedes os at låne hotellets universalnøgle, så var den klaret. Hotellet var også et vinhus, så vi købte et par flasker af husets egenproducerede hvidvin, som vi glæder os til at smage derhjemme.

Vi kørte fra hotellet ned til turbådene, så vi kunne komme på en rigtig Rhinfart. Vi købte billet til Rüdeshheim – Bacherach, tur – retur på 3 timer. Det blev en dejlig oplevelse, i smukkeste solskin gled vi fra by til by. Ned af floden gik det vældig rask og med udsigt til spændende borge og store vinmarker, nåede vi Bacherach på en time. Turen retur var opstrøms og gik derfor noget langsommere 1 time og 3 kvarter. Vi sejlede blandt mange flodpramme, nogle var tomme og lå højt i vandet, men mange var så fuldt lastede, at bølgerne slog ind over rælingen.

Efter sejlturen var det frokosttid. Vi fandt en bænk i skyggen og fandt køletasken frem. Den er vores tro følgesvend, den leverer det dejligste pålæg og vores appetit er stor med alt det, vi oplever. Efter frokost gik vi hen til svævebanen Über den Reben (svævebane over vindruetokkene). Navnet var vældig sigende, for vi gled i få meters højde lige fra byen til bjergstationen hen over den ene vinmark efter den anden. Ved toppen gik vi hen til Denkmal også kaldet Germania, et mindesmærke for Tysklands genforening efter napoleonskrigene 1871. Denkmal

Germania er en stor kvinde, der spejder ud over Rhinen. Tilbage i Rüdeshheim trængte vi til noget at drikke, så vi satte os ved en lille fortovsrestaurant. Det var en meget varm dag. Derefter gik vi igennem den berømte Drosselgasse. En ganske smal, men flot udsmykket gade, med værtshuse og enkelte små butikker på begge sider. Bent hentede bilen og vi forlod byen ad søvejen. Vi tog den lille færge over til Bingen, og via forskellige hovedveje og autobaner trillede vi syd over i retning mod Basel. Vi besluttede os for at blive natten over i tyskland, så vi kørte fra vejen syd for Freiburg til en lille by ved Rhinen, Breisach, som nu danner grænse til Frankrig. Vi fandt noget at spise, og efter et mislykket forsøg (natlogi til 250 Euro), lod vi bogen ”Links und rechts der autobahn” i fællesskab med gps'en om at finde ophold for natten. Et rigtig godt makkerpar er de to. På vej til gasthaus'et tankede vi bilen, den havde brokket sig den sidste times tid. Efter foto seancen fik vi os lige et stykke hjemmebagt kage med sodavand til. Mætte og trætte trængte vi alle til at slappe af ovenpå endnu en dejlig oplevelsesrig dag.

Onsdag den 22. juli 2009 Breisach, Freiburg – Täsch am Matterhorn 399 km.

Vi stod op til hanegal og en lille smule regnvejr. Morgenmaden, meget lækker, nød vi på den overdækkede terrasse, mens vi lyttede til dråberne der faldt. Da vi forlod hotellet, kom vi lige forbi en meget rød nerie, som Sander skar et stykke af med sin kniv – mon den overlever?
Ca. 9.20 kørte vi videre og efter godt en halv times

kørsel kom vi til 3 lande broen: Tyskland, Schweiz og Frankrig. Vi gik lige over broen, bygget i 2007, og så var vi i Frankrig.

Da vi kørte ind i Schweiz skulle vi vise pas – det er helt underligt – det er vi ikke vandt til. Det småregnede hele formiddagen, men ved middagstid klarede op, og vi skyndte os at finde en rasteplads, hvor vi kunne nyde vores frokost. Vi var så heldige at finde et sted med et smukt stenbord og bænke 1 km før Düdingen og 5 km fra Fribourg. Herefter kørte vi til Fribourg, en hyggelig gammel by med den smukke Sct. Nicolas kirke med det 74 m høje tårn. Derefter gik vi en tur rundt i den gamle bydel. Da vi kørte fra byen blev vi opmærksom på en bro med flot udsigt, så vi parkerede ikke helt lovligt og skiftedes til at gå hen og fotografere på broen. Vi skulle ikke risikere, at bilen blev slæbt væk.

Turen gik videre og vi kom til Montreux lidt før 15, og igen ville det dryppe, så vi gik på cafe og fik en is med 2 kugler til 30 kr. stykket, men det var også meget store kugler. Det blev nogenlunde tørvejr, og så gik vi en lille tur ned til Geneve søen. Vandet var meget flot turkisblåt. For enden af søen var der igen et fotostop + at vi nød udsigten og de 27 grader.

Ved 17.30 tiden var vi i Sct. Niklaus og her købte vi en bakke abrikoser. Det viste sig, at Sander ikke var så vild med dem, så dem kunne vi have for os selv.

Vi kørte til Täsch, hvorfra vi skulle med tog til Zermat, og herfra skulle vi kunne se Matterhorn, men det var desværre indhyllet i skyer, så.... Vi gik en tur i de meget turistprægede gader, og da sulten begyndte at melde sig, kiggede vi efter mulige restauranter. Det var ikke alle prisniveauer, der passede os, men vi fandt et hyggeligt sted.

Mændene kunne forsyne sig i salatbaren, og så ventede vi ellers i laaaaang tid, før de kom og spurgte, om vi ville have maden sammen med salaten. Vores maver rumlede meget. Maden var meget lækker, og servitricen fortalte, at hun var fra Portugal. Herefter kiggede vi igen efter Matterhorn, men det var stadig ikke i sigte, så vi tog bare toget ned til byen igen, og så skulle vi finde et sted at sove. Det lykkedes i Sct. Niklaus, så vi håbede på at få en stille nat, da bilerne susede ned ad vejen hele aftenen.

Torsdag d. 23. juli 2009.

Täsch ved Matterhorn – Feldkirch 290 km.

Vi vågnede tidligt, da der kom mange biler forbi hotellet, og vi havde ikke lukket vindue og dør til terrassen på grund af varmen. Men vi faldt da i søvn igen, så vi i det store og hele fik sovet til kl. 7. Morgenmaden på hotellet var god, om en ikke så pompøs, som på de tidligere steder. Vi pakkede og kørte fra hotellet ved 9-tiden, vejret var tørt og godt, det havde vist regnet en del af natten. Allerede halvvejs nede i dalen ved Stalden gjorde vi holdt, hvor vejen krydsede en 120 meter dyb slugt.

Kort efter Visp kom vi på motorvej, så det gik hurtigt fremad. Men foran lurede flere høje pas alle på godt 2 km. højde. Nær Furkapasset så vi Rhonegletcheren, en kæmpe stor massiv isklump som holder stand trods varmere klima. Vi var så tæt på gletcheren, at vi kunne gå ned til den på 5 minutter, så det gjorde vi. Heldigvis var overfladen på isen dækket af støv og sodpartikler, hvis den havde været helt ren havde vi ikke kunnet stå fast på den i vores almindelige fodtøj.

Vi mødte nogle vandrere med pigge på støvlerne, de havde spadseret rundt på isen i en times tid. Efter at have undersøgt nogle spændende revner på isen gik vi ud til kanten igen.

Der var det muligt at gå ind i en tunnel i isen, det var rigtig flot, lyset kom lidt igennem isen fra oven, desuden var der monteret nogle lysstofrør inde i huller i isen, så det var muligt at kigge gennem isen. Det var rigtig spændende, men noget koldt at gå på opdagelse i gletcheren.

Nu var det frokosttid, men på Furkapasset 2500 meter over havet var der for koldt til at spise udendørs. Vi valgte derfor at holde ind i Schwartze Bären i Andermatt og bestilte varm mad, så måtte madderne fra køletasken udsættes til en senere lejlighed. I Andermatt så vi desuden den flotte katedral, den var udsmykket med guld og store flotte malerier og figurer. Noget lignende har vi kun tidligere set i Diessen klosterkirke i Tyskland.

Ved Sedrun så vi Gletcherekspressen, så vi stoppede og tog nogle fotos af den. Kagepause holdt vi på en bänk ved Disentis, vejret og varmen var igen blevet bedre så vi nød vores kage i 29 graders varme. I Sumbitg kørte vi forbi en meget flot kirke, den må vi studere nærmere en anden gang.

Vi handlede ind til aftensmaden (kun drikkevarer) ved supermarkedet Volg i Laax.

Turen fortsatte nu til Lichtenstein og vi kørte direkte op til Malbun, ja – lidt længere faktisk, selv om man ikke må, men vi ville se om murmeldyrene var der endnu. Vi besøgte dem også foråret 2007 på vej hjem fra vores Italienstur. Jo, der var an 6-8 stykker, men de er meget på vagt, så vi kunne ikke komme så tæt på.

Bent var meget tæt på nogle meget små unger, kunne kun høre dem og se græsset bevæge sig. Bent ville ikke gå tættere på dem, da de tydeligvis var bange. Men nogle enkelte gode billeder blev det da til.

På vej ned igen fra Malbun satte det i med regnvejr, så vores aftensmad på en bæk blev hurtigt droppet. Vi havde lidt tidligere ringet og bestilt værelser på et hotel i Feldkirch i Østrig 20 km. væk, så vi kørte dertil og spiste vores mad på værelset. Vi var tilmed så heldige at værelserne var så store, at der var opholdsstue i dem.

Fredag d. 24. juli 2009

Feldkirch – Bischofshofen 388 km.

Vi fik en lækker morgenmad på familiehotelet Büchel i Feldkirch-Gisingen. Det så ud til at være 3 eller 4 generationer.

Vi kørte lige en tur til Rankweil for at fotografere Basilika'en, som var under restaurering forrige år, da vi overnattede i byen på vej hjem fra Firenze. Det endte med, at vi kørte op til kirken, som ligger på en klippetop.

Jeg tror, Bent kørte derop ad gangstien – jeg var på et tidspunkt bekymret for om bilen kunne være der – i sådanne tilfælde kaldes han Benito a la en italiener. Kirken og kirkegården var meget smukke. Vi kom i snak med en vicevært eller lign., og han fortalte at der er mange kirker i den lille by. Vores gashaus fra forrige år blev også lige fotograferet.

Efter 45 min fortsatte vi turen gennem Arlberg tunnellen 14,4 km, og vi kom forbi Landeck og gasthaus Zur schönen Aussicht, hvor vi overnattede sammen med Else og Sander i 1988, da de besøgte os i München. Herefter gjorde vi holdt for at fotografere ind over Innsbruck. Vi besluttede os for at spise frokost et eller andet sted under Europabrücke, men desværre fandt vi ingen bænke, så vi måtte nøjes med at sidde på tæppet og nyde vores medbragte klemmer fra køletasken. Brennerstrasse, den gamle hovedvej til Italien går under den store bro, vejen har mange sving, og er elsket af motorcyklister, de går hårdt til den, når de smider motorcyklerne ned i det ene sving efter det andet.

Har vi spist på Stefansbrücke engang???? Det har vi den 7/5-1988, da vi spiste gordon bleau der sammen med Merete's forældre, da de besøgte os i Starnberg. Vi har sørme også været der sammen med Bent's forældre den 5/6-1988, da de besøgte os i det sydtyske.

Herefter var det tid at få tanket op. Der var service på, og vi fik også vasket vinduer, det er længe siden, vi har oplevet en så god service sidst. Bilen havde kørt 18,3 på literen på den sidste tankfuld, og med al det bjergkørsel må det siges at være fint. Turen gik videre, og vi kom forbi Jenbach og Achensee Bahn (en jernbane vi "købte og betalte" i 1988, tror vi nok) og Zillertal. I Fügen fotografere vi gamle huse. Omkring kl. 15.00 var vi ved Gerlos pass. Lidt senere gjorde vi holdt ved Kröllner hotel, hvor mændene fik isdessert, og jeg fik en kage (topfelstrudel – de havde ikke mere appfelstrudel)

På den videre tur havde vi god udsigt til den opdæmmede Durlasbodenstausee. Ved passet skulle vi betale vejskat (7,50 euro).

Vi gjorde flere fotostop undervejs til Krimmler Wasserfälle. Det er et fantastisk syn. Ca. 16.30 var vi endelig fremme ved vandfaldet. Det "støvede" meget, så brillerne måtte afdugges. Vandfaldet er 380 m høj over 3 store fald, og det hører til de 6 største i Verden. Der var rigtig mange mennesker ved vandfaldet. Lidt før 18 gik turen videre og desværre begyndte det at småregne. Vi kørte en god time, og så var vi fremme ved Gasthof Tauernstüberl, hvor vi fik en lækker grill tallerken med salat, øl og vin. Vi så i TV, at der i går aftes havde været et slemt haglvejr (7 cm i diameter= en tennisbold) i nærheden

af Salzburg. Efter at Sander var blevet fotograferet sammen med servitricerne, gik turen under kraftig regn videre en times tid. I Bischofshofen fandt vi det gamle posthotel, og det viste sig at være på høje tid. Efter vi var godt installeret begyndte en rigtig kraftig regn. Vejen udenfor ligner en lille flod af vand.

Lørdag d. 25. juli 2009
Bischofshofen – Schönwald ved Hof 450 km.

Det regnede voldsomt det meste af natten, vi havde vinduet åbent ud til en overdækket altan. Regnen larmede en del på taget, det var hyggeligt og generede os jo ikke. Hotellet Der Alte Post var egentlig opdelt i 2 bygninger, vi sov i annekset og morgenmad var i hovedbygningen. Det var ikke den fineste morgenmad på turen, men pyt, vi skulle skynde os en smule, bilen var parkeret på torvet, ½ times parkering fra kl. 08:00. Men vi klarede det hele uden problemer. Der holdt en stor lastvogn med kran udenfor hotellet, da vi skulle af sted. Man var ved at montere et nyt vartegn for hotellet på ydermuren. Vi kiggede lige på vinduer ved fotobutikken foran bilen, men Sander skulle ikke have noget nyt kamera, men det koster jo ikke at kigge.

Vi kørte kun ganske kort, så var vi i Hohenwerfen, ved borgen som er berømt for optagelserne til filmen Ørneborgen. Hohenwerfen er en gammel middelalderborg / fæstning, som under krigen blev brugt som skole til NDSP. Efter krigen har den fungeret som Østrigsk politiskole. Først fra 1989 er den blevet fredet og derefter gået i turistbranchen. Der er for nylig lavet en togbane op til borgen, så det var nemt for os at bestige den stejle klippevæg. Vi tog med på den guidede tur borgen rundt. En ung østriger iført ridderdragt

fortalte os hele borgens historie, han snakkede hurtigt, selvom Sander bad ham tage hensyn til danskerne, som døjede med at følge med. Vi så kirke, klokketårn, skydeskår, fangekælder, torturinstrumenter, brandslukningsudstyr og ørne i fangenskab.

Fra Hohenwerfen kørte vi mod Salzburg, og tæt ved byen begyndte det desværre at regne. Vi havde handlet ind til frokost, så vi ville gerne spise ved en bæk. Jeg må virkelig have skrevet til Garmin og gjort dem klar på den mangel i POI (Point of interest), - der er ingen bænke i GPS'en. Vi fandt dog en bæk langs floden med udsigt til byen og Hohensalzburg. Der nød vi vores frokost, heriblandt det indkøbte leberkäs med salzbrot (uden brezeln) til.

Vi kørte derefter ind i Altstadt og parkerede i Altstadt parkeringshuset, som er bygget ind under Hohensalzburg. Vi gik en tur i gaderne, det regnede lidt ind i mellem, men så gik vi bare i ly, f.eks. i Domkirken. Vi så også Mozarts fødehjem, spiste brezeln og gik rundt som rigtige turister et par timer.

Derefter kørte vi mod Tyskland i retning mod München. Vi ville have fortsat til Rosenheim, inden kursen skulle sættes nord på, men en melding om en ulykke forude (fra GPS'en) fik os hurtigt fra Autobanen (A8) øst for Chiemsee. Vi kørte langs søen og fandt et hyggeligt sted, hvor vi kunne købe en is. Derfra gik det ad snørklede veje mod Regensburg. Efter flere forsøg på at finde et gashaus langs landevejen, endte vi med at spise på autobahngastsstætte på A93 lige før Regensburg. Efter middagen (kl. 20:45) ringede Bent til Gasthaus Ploss 20 km. syd for Hof ved Schönwald. Jo, vi var meget velkommen, selvom ankomst formentlig ville blive ca. 22:15. Det gik derefter mod nord, trafikken var efterhånden aftaget en del, og vejarbejderne var kun kortvarige. Vi nåede godt trætte frem til hotellet kl. 22:10.

Søndag d. 26. juli 2009

Schönwald ved Hof – Bad BodenTeich ved Lüneburg 574 km.

Det var et dejlig hotel, værelserne var helt nye og lækre. Vi startede dagen med at skrive lidt om dagen før, efter billed fremvisningen aftenen før, var det blevet for sent til dagbogen. Vi nød morgenmaden på den overdækkede terrasse, omkring os sad kun danskere. Vi forlod hotellet kl. 9:30 efter at Sander havde skrevet postkort til Muklerne = børnebørnene.

Vi kørte til nabobyen Selb, som er centrum for porcelæns fremstilling i Tyskland. Rosenthal ligger her. Alt var nu lukket, så vi gik lidt rundt i byens lille park. Merete fik øje på en storkerede, og vi fik nogle gode billeder af storken. Vi så 3 storke, som fløj termik højt over byen. Derfra gik det videre

på motorvejen, og kl. 10:35 kørte vi ind i Sachsen, og dermed det gamle Østtyskland. Vi stak fra motorvejen og kørte ind til Göltzschtalerbrücke, verdens største teglstensbro, en jernbanebro bygget op i flere etager.

Broen er bygget i 1846 – 1857, og kaldes ikke uden grund for verdens 8. vidunder. I området og især ved broen mødte vi masser af gamle biler. De markerede Audi's 100 års jubilæum. Mange af bilerne var rigtig flotte. Vi stoppede på landevejen et sted, hvor en af de gamle biler var stoppet, og Audi's hjælpevogn holdt bagved. Bent faldt kortvarig i snak med nogle af de lokale beboere, som langs ruten stod opstillet i grupper for at se de gamle biler.

Kl. 12:30 fortsatte vi mod Chemnitz og dermed også Dresden. Vi holdt frokostpause ved Auerswalder Blick, en autobahnreststætte.

Vi var i Dresden ved halv tre tiden, det var let at køre ind til den gamle bydel, det var søndag, og der var ikke megen trafik. Vi parkerede på Østrelle lige uden for der Zwinger, vi var så heldige, at dem vi overtog parkeringspladsen efter, lod os overtage deres billet, som var betalt til kl. 18:00, så det behøvede vi ikke at bekymre os mere om.

Vi så der Zwinger, et imponerende guldbesat slot med en kæmpe gårdhave med 4 springvand. I porten ved indgangen stod et 4 mands kor og sang virkelig smukt. Foran teateret var der opstillet boder, og der var underholdning lidt a la Anton aus Tirol, men det lød knap så godt. Pludselig spærrede politiet gaden af. Vi spurgte hvorfor og fik at vide, at der kom et cykelløb forbi, en afdeling af Sachsen rundt, vi stod og ventede lidt, og så i hvert fald de forreste ryttere og blandt andet Team Saxo banks følgevogn.

Så gik vi hen til Frauenkirche, kirken som blev bombet synder og sammen i februar 1945 og i næsten 50 år fik lov til at ligge som ruin. Ingen nænnede at fjerne denne helligdom, og man havde ikke råd og mod til at genopbygge den. Efter murens fald, rejstes en interesse og økonomisk grundlag for genopbygning. Kirken åbnede først klokken 16:00 så vi fordrev ventetiden med postkortskrivning og en lille drink ved en af cafe'erne ved kirken. Efter kirkebesøget gik vi ned til floden og derfra tilbage til bilen, hvor vi lod nogle andre overtage vores parkeringsbillet, så de blev også glade. Vi kørte ud af byen kl. 17:00.

Kl. 18:00 kørte vi forbi Leipzig og næsten igennem Leipzigs lufthavn. Det ser sjovt ud, lufthavnsbygninger og fly på begge sider af autobahnen, flyene passerer autobahnen over nogle store broer.

Vi stoppede nær Bernburg og spiste aftensmad på Vippertal, en meget flot og fornem restaurant i skov lignende omgivelser. Vi sad udenfor restauranten og spiste en lækker menu med kartoffelsne , sawoykål og bøfstroganof (svinekød) i løgsovs.

Vi fortsatte mod Magdeburg og videre mod det gamle Vesttyskland. Vi så vagttårnene ved den gamle grænse. Ved Volksburg kørte vi forbi folkevognsfabrikkerne og deres prøvebane. Vi fortsatte

af mindre landeveje i retning af Lüneburg, og da vi efterhånden blev overmandet af træthed, fandt vi overnatningsmulighed efter flere forgæves forsøg på Braunschweigerhof i Bad Bodenteich.

Mandag d. 27. juli 2009.

Bad BodenTeich ved Lüneburg – Viborg 543 km.

Fruen i huset på Braunschweigerhof havde dækket fint op til os i den smagfuldt indrettede morgenmads restaurant. I et sidelokale til restauranten var der indrettet en lille kunstnerbutik fyldt med strikvarer, keramik, uroer og en masse andre spændende ting. Vi faldt over et ophæng, som vi var sikre på, at Berith ville blive rigtig glad for, eftersom det er den slags, som vi købte i Tinbutikken, mens vi boede i Starnberg.

Fra hotellet kørte vi mod nord i retning mod Lüneburg. Efter kort tids kørsel fik Merete øje på en stork, så vi stoppede hurtigt op, og fandt kameraerne frem. Bent gik tværs over vejen og ud på bondemandens mark. Marken var nyslået, og græsset var ved at blive samlet op. Bent spurgte om lov til at fortsætte ind på marken for at tage billeder af storken. Det var ok, og det lykkedes da også at få et par pæne billeder i kassen. Senere fik en pludselig indskydelse Bent til at dreje fra vejen i Uelzen. Uelzen I og Uelzen II er et sluseanlæg på Elben-sidekanalen mellem Wolfsburg og Lauenburg. Sluseanlægget består af 2 parallelle sluser på 190 meters længde, og de har en faldhøjde på 23 meter. Vi så et par skibe komme igennem, det gik ganske hurtigt med at fylde vand i den store sluse og hæve skibene de 23 meter.

Vi fortsatte til Lauenburg, den gamle skibsfartsby ved Elben. Der var nu vældig varmt, 28 grader, så Sander orkede ikke at gå rundt i den varme, men en lille tur på de toppede brosten mellem de skæve bindingsværks huse blev det dog til. Byen emmer af gammel historie. Vi gik tilbage til bilen, som holdt på parkeringspladsen, der lå ned til floden. Her stod der et par bænke og et bord, og vi flyttede lidt rundt på arrangementet, så vi fik placeret en bæk og lidt af bordet i skyggen, og så kunne vi holde frokost. Vi nød maden med en dejlig udsigt til livet på Elben.

På vej ud af Lauenburg handlede vi lidt ind i et lille supermarked. Merete ville gerne have noget Sauerkirsch (marmelade) med hjem. Det lykkedes ikke at købe frimærker i automaten ved posthuset, så de sidste postkort kunne ikke blive afsendt.

Vi fortsatte hjemover, Sander var nu blevet friskere, så han ville gerne omkring både Lübeck og Kiel. Vi parkerede i Altstadt parkeringshus i Lübeck og slentrede en tur over på torvet bag rådhuset, hvor vi fik os en is og købte et stykke Andechser ost. Derefter gik vi ind og kiggede den store Marie kirke, som også led store skader under krigen. Kirkens klokker faldt til gulvet og blev knust under bombardementet. Klokkerne har ligget der siden som et mindesmærke. Vi gik tilbage til bilen ad gågaden, købte et par leberkäs ved slagteren. Vi købte også leberkäs, da vi var til julemarked der sidste år, så vi kender varen.

Fra Lübeck kørte vi til Kiel. Vi kørte ind i den gamle bydel, og travede lidt rundt i gågaden, dernæst ned omkring havnen, vi ville gerne finde en restaurant med udsigt til vandet, men det var ikke muligt. Vi gik derfor tilbage til gågaden, og bestilte mad på Kieler Bierkeller. Vi sad udenfor på torvet og spiste, det var hyggeligt. Vi var indenfor at kigge, øllet blev brygget i kælderen, og kokken stod inde i restauranten og lavede maden. Spændende. Merete sad på bagsædet og hyggede sig med at skrive de sidste postkort.

Via Rendsburg til A7 satte vi næsen mod Danmark. Inden grænsen var det begyndt at regne. Vi holdt ind på Statoil i Padborg for at tanke bilen, og medens vi tankede, tog regnen til, så det var næsten ikke til at komme ind og betale. Regnen fortsatte til vi kom hjem, og over længere strækninger regnede det så kraftigt, at bilen næsten sejlede på vejen.

Vi satte Sander af på Kraghøjen kl .23:00. En dejlig ferietur var til ende.